

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Gminy B.
przeciwko A. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt V AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 grudnia 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie - w jego ocenie - dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z tych zagadnień dotyczy tego, czy sąd może zastąpić dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zeznaniem świadka, który posiada pewną wiedzę specjalistyczną w zakresie danej materii (dziedziny). Drugie zagadnienie prawne odnosi się do kwestii, czy strona wnosząca skargę kasacyjną może ją oprzeć na zarzucie dotyczącym interesów strony przeciwnej, którym w okolicznościach sprawy miał być brak - na pewnym etapie - należytego umocowania pełnomocnika procesowego strony powodowej.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Sąd drugiej instancji przyjął, że w okolicznościach sprawy przy ocenie, czy pozwany dostarczył i montował określone elementy oświetlenia odpowiadające warunkom umownym i specyfikacji ustalonej przez strony, nie chodziło o potrzebę korzystania z wiadomości specjalnych, gdyż nie były one konieczne dla

ustalenia zgodności tych elementów z właściwą dokumentacją umowną. Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonał nie tylko na podstawie zeznań świadków, ale także oświadczeń skarżącego, składanych w toku realizacji umowy i wskazujących jednoznacznie na to, iż dostarczone przez niego elementy oświetleniowe nie w pełni odpowiadają specyfikacjom umownym. Założenie to, uzasadnione w okolicznościach sprawy, w istocie czyniło zbędnym dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, a w postępowaniu kasacyjnym skutkuje ono bezprzedmiotowością odnośnego zagadnienia prawnego sformułowanego przez skarżącego.

W kwestii braku należytego umocowania pełnomocnika procesowego w judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że możliwa jest następcza konwalidacja tego braku przez stronę, dokonana nawet na etapie postępowania apelacyjnego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08, OSNC 2009, nr 6, poz. 76; zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 218/15, nie publ., i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2016 r., IV CZ 17/16, nie publ., i z dnia 31 stycznia 2017 r., II UZ 72/16, nie publ.). Przyjmując ten pogląd stwierdzić należy, że drugie ze sformułowanych przez skarżącego zagadnień prawnych również nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej, skoro Sąd drugiej instancji ustalił w sprawie, że strona powodowa na rozprawie apelacyjnej potwierdziła zakres umocowania swojego pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, oraz potraktował odnośne oświadczenie jako konwalidację braku w zakresie pełnomocnictwa.

Odrębnie należy wskazać, że żadne z przedstawionych przez skarżącego zagadnień prawnych nie mogłoby zostać podjęte przez Sąd Najwyższy przy ocenie zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący skonstruował wadliwie zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które stanowiły podłoże dla sformułowania przez niego zagadnień prawnych, gdyż nie powiązał ich z odpowiednim przepisem postępowania przed sądem odwoławczym (art. 378 § 1, art. 382 lub art. 391 § 1 k.p.c.). Powoduje to, że zarzuty te nie mogłyby odnieść skutku (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, Nr 1, poz. 14, i z dnia 2 lutego 2018 r., II CSK 287/17, nie publ.), a tym samym doprowadzić do rozważenia zagadnień prawnych, które przedstawił skarżący.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw